

noget Svar. Et Par grønne Katteøjne gnistrede i Mørket henne under Vasken, hvor Affaldsspanden stod; andet var der ikke at se.

Nu stod han inde i Stuen. Ogsaa her lyste kun Gløderne i Kakkellovnen, der spredte en Ildvifte ud over Gulvet. En Kedel inde i Kogerummet klaprede uroligt med sit Laag.

»Oleane!« kaldte han igen; men Tavsheden slog ham isnende imøde som fra en aaben Grav. Selve Angsten drev ham fremad nu. Han rev Døren til Kammeret op, og her skimtede han ogsaa hendes Skikkelse. Hun sad paa en af Klædekisterne og hvilede Hovedet i sin Haand.

»Hvorfor sidder du der? Hvad er der dog i Vejen med dig, Oleane?«

Hun rejste sig tavs op og vilde gaa ham forbi; men i sin store Glæde over, at hun levede, spærrede Mads Vestrup hende Vejen. I samme Øjeblik følte han hendes Arme omkring sin Hals.

»Aa! A vidste det jo, Mads, at du endnu holdt lidt af mig. Nu vil vi være glade med hinanden og glemme alle vore Sorger.«